

စိုးမိုးစာပေ

၅၂

အောက်ဆီဂျင်ငတ်နေတဲ့ပုစ္ဆာ

Digital Art : Idea Kyaw
Mc Kyaw Oo

အခန်း(၁)

ညက ခင်မကြီး အိပ်မပျော်။ တစ်ညလုံးမှ နှစ်နာရီလောက်ပဲ အိပ်ပျော်ခဲ့သည် ထင်၏။ ဒါတောင် နှစ်နှစ်မြိုက်မြိုက်မဟုတ်၊ နိုးတစ်ဝက် ပျော်တစ်လှည့်။

မှန်တင်ခုံရှေ့မှာ ထိုင်ပြီး မြင်နေတဲ့ ရုပ်သွင်ကို ခင်မကြီး စူးစူးစိုက်စိုက်လေး ကြည့်နေမိသည် ။

ကြည့်စမ်းပါဦး ဒီမနက် သူ့ရုပ်က အတော်ကြီးကို အိုစာနေပါလား။ ဆွဲဆောင်မှုလည်း မရှိ။ ဆံပင်တွေကိုမဆိုးဘဲ ပုံစံပြောင်းပြီးထားတာ ကြောင့်လား။ အိုဒါတွေကို မစဉ်းစားနိုင်။ ဒီအရာတွေထက် အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စတွေ လုပ်ဖို့ ရှိတယ်မဟုတ်လား။

အတွေးစကို ဖြတ်လိုက်စဉ်မှာ ပဲ အခန်းထဲကို ကော်ဖီဗန်းကိုင်ပြီးဝင်လာတဲ့ ရွှေသစ်ကို ကြေးမုံပြင်ထဲမှာ မြင်လိုက်သည် ။

ခ င မ ကြ ခီးဆ ဝီမ ၂၁ မရွှေသစ်အလုပ်လုပ်လာတာ ဆယ့်ကိုးနှစ်တောင်ရှိပြီ။ ဟိုးငယ်စဉ်ကတည်းက သိကျွမ်းလာသူတွေဆိုတော့ တစ်ယောက် အကြောင်းတစ်ယောက် အတွင်းသိ အစဉ်းသိတွေပါ ။

မရွှေသစ်က ကော်ဖီဗန်းကို မှန်တင်ခုံဘေးက စားပွဲပုလေးပေါ်တင်သည် ။ အရင်နေ့တွေလို ချက်ချင်း ထွက်မသွားသေးဘဲ ရွှေသစ် ဟိုဟာ ကိုင်သလို၊ ဒီဟာကိုင်သလို လုပ်နေသည် ။

ခင်မကြီး သိတာပေါ့။ သူ့စကားပြောမှာ ကို ဒီမိန်းမစောင့်နေတာ လေ။

"ကဲ ရွှေသစ် ထိုင်စမ်း၊ တို့ ပြောတာကို သေသေချာချာနားထောင် နော်၊ တို့ တွေ လုပ်စရာတွေက အများကြီး"

မရွှေသစ်က ဆံပင်တွေဖြူနေပေမယ့် အံ့ဩစရာကောင်းတာက မျက်နှာပေါ်မှာ သူမလောက် အရေးအကြောင်းတွေမရှိသေး။ မျက်ဝန်း တွေက မျက်သားတွေ ဖြူစင်နေတုန်းရှိသည်။

မရွှေသစ်က အသက်က ငါးဆယ့်ခြောက်နှစ်ဆိုပေမယ့် ဖျတ်လတ် ဆဲ။ ဒါပေမဲ့ ဒီမနက်မှာ တော့ သူ့ပုံစံက စိတ်မကောင်းတဲ့ ပုံစံဖြစ်နေသည်။ ဒါလည်း ဘာကြောင့်ဆိုတာ ခင်မကြီးရိပ်မိနေသည်။

"ရွှေသစ်က ညက ဧည့်သည် ရောက်လာတယ်"

"ဟုတ်လား မမကြီး"

အခုမှ သိသလို အံ့ဩဟန်နှင့်ဖြေလို့ ခင်မကြီး နှုတ်ခမ်းတွန့်ပြီးလိုက်ရင်း

"ညက ညည်းကိုမနိုးလို့ စိတ်မကောင်း မဖြစ်စမ်းပါနဲ့ အေ၊ မမျှော်လင့်ဘဲ ရောက်လာတာဆိုတော့ ညည်းလည်း သိရက်သားနဲ့ ၊ တို့ ကလည်း သူကလေး သုံးပတ်လောက်ရှိမှ ရောက်မယ်ထင်ထားတာ၊ ကလေးက ပြောပါတယ်၊ ဖုန်းလှမ်းကြိုဆက်တာ မရလို့ တဲ့ "

"ညက ရောက်လာတာ မဇူကလေးပေါ့၊ ဟုတ်လား မမကြီး"

"မဇူလေးဆိုတာ ညည်းသိရက်နဲ့ ဧည့်ခန်းထဲက အထုပ်အပိုးတွေကို လည်း စပ်စုပြီးပြီမဟုတ်လား၊ အိပ်ခန်းထဲကိုလည်း ညည်းချောင်းကြည့်ပြီးမှာ ပါ၊ အခုထိ သူအိပ်နေတုန်းနဲ့ တူတယ်"

မရွှေသစ် ဟန်ဆောင်နေတာကို ချက်ချင်းမေ့သွားသည်။ ။ ခေါင်းက လေး တဆတ်ဆတ်ညိတ်ကာ ပြန်ဖြေ၏။

"ဟုတ်တယ် ဟုတ်တယ် အိပ်ပျော်နေတာများ အရပ်ကလေးကျနေတာပဲ၊ သူ့ကိုမြင်တော့ ကျွန်မ အသက်ရှူတောင်မှားတယ် မမကြီးရယ်၊ နတ်ပြည်ကကျလာတဲ့ နတ်သမီးလေးတစ်ပါးအတိုင်းပါပဲ"

"ကလေးက ချောပါတယ်၊ ချစ်စရာလေး၊ အရွယ်ရောက်လာရင် ဒီလိုပဲနေလိမ့်မယ်ဆိုတာ တို့ သိပြီးသားပဲ၊ ဒါပေမဲ့ မနှစ်ကစပြီး သိပ်လှလာတာ၊ သူ့အသက်က ဆယ့်ရှစ်နှစ်ရှိပြီလေ၊ ရွှေသစ် ညည်းယုံရဲ့ လား၊ ခင်မငယ်ဆုံးတာ ဆယ့်ရှစ်နှစ်ရှိပြီဆိုတာ"

ခင်မကြီးအသံက နာကျင်ခံစားမှုတွေဖြင့် တစ်ဆို့နေသည်။ ။ နှုတ်ခမ်းများက တင်းတင်းစေ့ပြီး မျက်ဝန်းတွေက မှေးစင်းလို့ အတိတ်ကို ပြန်ငေး မြင်ယောင်နေသလိုရှိသည်။ ။

စက္ကန့်ပိုင်းမျှ တိတ်ဆိတ်နေပြီးမှ ခင်မကြီး မရွှေသစ်ကို မော့ကြည့်သည်။ ။

"ကဲ ရွှေသစ် နားထောင်၊ အခုရက်ပိုင်းမှာ ငါတို့ လုပ်စရာအလုပ်တွေ အများကြီးရှိတယ်"

"ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်မနားထောင်နေပါတယ် မမကြီး"

မရွှေသစ်အသံက တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်။ ခင်မကြီးရဲ့ မျက်နှာကို မမှတ်မသုန်ငေးကြည့်နေသည်။ ။

မမကြီးဆိုတာ အရွယ်နှင့်မလိုက်ဖက်အောင် ချောမောစွဲမက်စရာကောင်းသူပါ။ ဒါပေမဲ့ ဒီမနက်မှာ တော့ မမကြီးအသွင်က အတော့်ကိုအိုစာ အကျည်းတန်လွန်းနေသည် ထင်မိသည်။ ။

မျက်နှာပေါ်က အရေးအကြောင်းတွေက အထင်းသား။ ပါးတွေက လျော့ရဲတွဲကျနေသည် ။ မျက်ခုံးတန်းတန်းနှစ်စုံကြားမှာ လည်း အရေပြား ကြီးက တွန့်ခေါက်လို့ ၊ ခါတိုင်းလို ဆေးဆိုးမထားသည့် ဆံပင်တွေကလည်း ဖြူလို့ နေသည် ။

သူမထက် တစ်နှစ်ကျော်ကျော်သာကြီးတာမို့ မမကြီးအသက်က ငါးဆယ့်ခုနစ်ကျော်ပြီ။ အင်းလေ ဇရာအရိပ်ဆိုတာ ဖုံးကွယ်လို့ မှ မရနိုင်တာပဲ လေ။

အမြဲတမ်းပြီးချင်ပြီး တည်ငြိမ်မှုတွေနဲ့ နေထိုင်တတ်တဲ့ မမကြီးမျက်ဝန်းတွေက ဒီနေ့တော့ စိတ်လှုပ်ရှားမှုကြောင့်ဖြစ်မယ်၊ စကားပြောသံ မြန်နေသည် ။

"လေးငါးရက်ရှိရင် ညည်းကို တို့ ပြောတော့မလို့ ပါ၊ မထင်မှတ်ဘဲ တို့ တူမလေးရောက်လာတော့ စီစဉ်စရာတွေကို အလောတကြီး စီစဉ်ရတော့ မှာ ပေါ့၊ မဇူလေးကို ရွှေဘိုမှာ အပ်နှံထားတဲ့ တို့ လူယုံတော် ဒေါ်သဲအိုက စစ်ကိုင်းတောင်မှာ တရားစခန်းစောဝင်ဖြစ်သွားလို့ ကလေးကပြောတယ်"

ခင်မကြီးလေသံတွေက ပုံမှန်ပြန်ဖြစ်ပြီး တည်ငြိမ်လာသည် ။ ရွှေသစ်ကိုမော့ကြည့်ရင်း

"ဒီနေ့ကစပြီး ငါတို့ ဘဝသစ်စကြမယ်၊ အတိတ်ကို နိဂုံးချုပ်ပစ်လိုက်ကြစို့ ရွှေသစ်"

"ဘယ်လို မမကြီး၊ ဘဝသစ်ဆိုတာ ဘာကိုပြောတာလဲဟင်"

"အပိုစကားတွေ ငါပြောမနေတော့ဘူး၊ တစ်နေ့ကပဲ ဒီအလှပြင်ဆိုင်ကို ငါရောင်းလိုက်ပြီ"

"ရှင်"

မရွှေသစ်က တကယ်ပဲ အံ့ဩသွားမိသည်။ အခြေအနေတွေ ပြောင်းလဲလာမှာ တော့ ကြုံတွေ့မိပြီးသား။ ဒါပေမဲ့ သည် လောက်ထိ မြန်ဆန်မည် မထင်မိ။

"ဟုတ်တယ် ငါရောင်းလိုက်ပြီ၊ ဈေးကောင်းလည်း ရတယ်၊ ဒါကြောင့် ဒီနေ့ကစပြီး တို့ နဲ့ ပတ်သက်တဲ့ 'နတ်မိမယ် လှရိပ်မြို့' ဆိုတာ မရှိတော့ဘူး၊ ခင်မကြီးဆိုတာလည်း သေပြီ၊ တို့ ဟာ မုဆိုးမ ခင်သူဇာ ဘယ့်နှယ်လဲ၊ မကောင်းဘူးလား ရွှေသစ်"

"ဟုတ်ကဲ့ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မ"

"နားထောင်ဦး ရွှေသစ် တို့ စကားပြောရင် ဖြတ်မပြောနဲ့ ၊ တို့ မှာ အချိန်မရှိဘူး၊ ခဏနေရင် ကလေးနိုးလာတော့မယ်၊ သူ မနိုးခင် ဒီကိစ္စတွေ ရှင်း နေရမယ်၊ တို့ ဟာ မုဆိုးမ မခင်သူဇာပဲ၊ တို့ တူမလေးက တို့ ကို အိမ်ထောင်ရှိသလား မရှိဘူးလားဆိုတာ လုံးဝမသိဘူး၊ တို့ လူယုံတော် မသဲအိုက နှုတ်လုံတဲ့ နေရာမှာ နှစ်ယောက်မရှိဘူး၊ အခု ရွှေသစ်လုပ်ရမှာက ယူသွားရမယ့် ပစ္စည်းတွေကို ရွေးချယ်ပြီး ထည့်ဖို့ ပဲ"

"ရွှေသစ်တို့ ခရီးသွားရမှာ လား မမကြီး"

"ဟုတ်တယ် ရွှေသစ် တို့ ဒီမှာ မနေတော့ဘူး၊ ညည်းရယ် တို့ ရယ်၊ ကလေးရယ် သွားကြမယ်၊ တို့ ပြောပြီးပြီလေ၊ အတိတ်ကသေဆုံးပြီ၊ တို့ရဲ့ အနာဂတ်စတော့မယ်"

"ဘယ်ကိုသွားမှာ လဲ မမကြီး၊ ဘာဖြစ်လို့ ရွှေသစ်တို့ က ဟန်ဆောင်ကြရမှာ လဲဟင်"

"ညည်းကို တို့ လျှို့ဝှက်ချက်တွေ မပြောနိုင်သေးဘူး ရွှေသစ်၊ ဘယ်

တုံးက ညည်းကိုတို့ ကြုံပြောဖူးသလဲ၊ တို့ ဘာသာ အမြဲတမ်းလုပ်လာတာ မဟုတ်လား၊ အဲဒါအကောင်းဆုံးပဲ၊ အမှားဖြစ်ရင်လည်း တို့ ကိုယ်တို့ ပဲ အပြစ်တင်စရာရှိတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဒီတစ်ခါတော့ မမှားနိုင်ဘူး၊ တို့ လုပ်သမျှအောင်မြင်ရမယ်၊ အဲဒီအချိန်အတွက် တို့ ဆယ့်ရှစ်နှစ်ကြီးများ တောင် ကြံစည်ခဲ့ရ၊ လုပ်ခဲ့ရတယ်၊ တို့ ရှင်သန်နေခဲ့တဲ့ အတိတ်ဘဝကြီး တစ်ခုလုံးဟာ ဒီအတွက်ပဲ"

ခင်မကြီးအသံက ညှစ်ထုတ်လိုက်သလို၊ သွေးမရှိသည့် သူ့မျက်နှာမှာလည်း မျက်ဝန်းအိမ်ထဲက အစင်းကြောင်းလေးများ သာ နီမြန်းနေသည်။
။ ပြီးမှ စိတ်ကိုလျှော့ချလိုက်သလို ပင့်သက်မောကြီးကို မှုတ်ထုတ်သည်။
။

"ကဲ ရွှေသစ်၊ နင်လုပ်စရာရှိတာ မြန်မြန်လုပ်၊ တို့ အဝတ်အစားတွေက တချို့ အသုံးမကျတော့ဘူး"

"ရှင် အသုံးမကျတော့ဘူး၊ ဟုတ်လား မမကြီး"

"ဟုတ်တယ် တို့ က အရာရှိကြီးကတော် မုဆိုးမ ခင်သူဇာလေ၊ အဲဒီတော့ တို့ အခြေအနေနဲ့ လိုက်လျောညီထွေမယ့် အဝတ်အစားမျိုးကို သိက္ခာရှိ ရှိဝတ်ဆင်ရမယ်၊ အဝတ်ဖိရိုကိုဖွင့်ပြီး သင့်တော်မယ့် အဝတ်အစားတွေ ရွေးကြည့်စမ်း"

မရွှေသစ် အခန်းထဲရှိ ဗီရိုဆီလျှောက်သွားသည် ။ ခင်မကြီးက အေးစက်စက်ဖြစ်နေသော ကော်ဖီခွက်ကို မော့သောက်သည် ။

စိတ်အာရုံက သောက်နေသည့် ကော်ဖီရဲ့ အရသာကို သတိရမိပုံမရှိ။ မျက်ဝန်းတွေက ဗီရိုကိုဖွင့်ကာ အဝတ်အစားတွေကို ထုတ်ယူနေသည့် မရွှေသစ်ကိုသာ ငေးကြည့်နေသည် ။

အရောင်အသွေးတောက်တောက် ခေတ်ဆန်ဆန် တန်ဖိုးကြီးအဝတ် အစားတချို့ကို ကိုင်ကြည့်နေသော မရွှေသစ်ကို သူမလှမ်းကြည့်ရင်း

"အဲဒီလိုအရောင်တွေ ပုံစံတွေက တို့ နဲ့ ဘယ်မှာ လိုက်ဖက်တော့မှာ လဲ၊ ဈေးထဲက ဒေါ်မွေးဆီမှာ အဲဒါတွေ ရောင်းပစ်လိုက်၊ မိန်းမကလည် တယ် နော်၊ ဈေးကောင်းရအောင်တော့ပြော"

"ဟင် မမကြီးရယ် နှမြောစရာ၊ တချို့အဝတ်အစားတွေများ ချုပ်တာ တစ်လ နှစ်လရှိသေးတယ်၊ တချို့များ နှစ်ခါလောက် ဝတ်ရသေးတာ"

"စကားမများ နဲ့ ဟာ ယူသွားစမ်း၊ ဒါတွေဝတ်ရင် ကလေးကလားနီ င်မှာ ပေါ့"

"ဒါတွေရောင်းပစ်ပြီး မမကြီးက ဘာဝတ်မှာ လဲ"

"အသစ်ချုပ်မှာ ပေါ့ဟဲ့၊ ဣန္ဒြေရတဲ့ အရောင်နဲ့ ပုံတွေကိုပဲ ချုပ်မှာ ပေါ့၊ ကလေးဖို့ လည်း ချုပ်ရမယ်၊ အထည်စတွေဝယ်ပြီး အားချင်းချုပ်ခိုင်းရမယ်နော်၊ ဈေးကြီးရင် ကြီးပါစေ၊ ပိုက်ဆံကုန်မှာ ကြည့်လို့ မဖြစ်ဘူး ၊ ဘဝသစ်စပြီလို့ ညည်းကို ငါပြောပြီးပြီလေ"

ခင်မကြီးအသံက အောင်နိုင်သူတစ်ယောက်၏ ကြွေးကြော်သံလို ပြတ်သားလွန်းနေသည် ။

ထိုအခိုက် အခန်းအပြင်မှ ခြေသံဖွဖွကြားလိုက်တာမို့ နှစ်ယောက် သား တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်လိုက်မိကြသည် ။

စကားတော့ မပြောဖြစ်လိုက်ကြပါ။

ကလေးနိုးပြီထင်ရဲ့ လို့ ခင်မကြီး စိတ်ကတွေးရင် ထရပ်လိုက်မိတယ်။ မရွှေသစ်က ကျောက်ရုပ်တစ်ရုပ်လို ရပ်နေဆဲ။

အခန်း(၂)

ဧည့်ခန်းထဲကို ဖြည်းဖြည်းလေးနှင့် နွဲ့နှောင်းတဲ့ ခြေလှမ်းလေးနဲ့ မဇ္ဇူလေး လျှောက်ဝင်လာတာကို ခင်မကြီး ငေးကြည့်နေမိသည်။ မျက်ဝန်းလေးတွေက ကြည်လဲ့နေ၏။ နီထွေးထွေး နှုတ်ခမ်းလေးတွေက ပြုံးလို့။ ဧည့်ခန်းထိုင်ခုံမှာ ထိုင်နေတဲ့ ခင်မကြီး အနားမှာ ရပ်လာသည်။

နက်မှောင်တဲ့ ဆံနွယ်ရှည်ကြီးတွေကို အနောက်မှာ သပ်တင်စုနှောင်ထားတာမို့ လှပတဲ့ မျက်နှာလေးကို ထင်းထင်းရှင်းရှင်း ပေါ်လွင်စေ၏။

မျက်တောင်ကော့ကော့ကြီးတွေ ဝန်းရံထားတဲ့ မျက်ဝန်းအစုံက ရွှန်းလဲ့တောက်ပလို့ စွဲဆောင်မှုက အပြည့်၊ နဖူးကပြေပြေလေးမှာ နှာတံလေး စင်းနေပုံက ကြည့်လို့ ကောင်းသည်။

ဝင်းမွတ်အိနေတဲ့ အသားလေးတွေ စိုပြည်ဝင်းနှစ်နေပုံက ထိရက်စရာတောင်မရှိ။

မဇ္ဇူလေးကိုကြည့်ပြီး ညီမငယ် ခင်မငယ်နဲ့ တူလိုက်တာလို့ တွေးနေမိသေးသည်။ မျက်ဝန်းလေးတွေထဲအထိ ရောင်စဉ်ဖြာပြီး ပြုံးပုံက မဇ္ဇူသကမဟုတ်ဘဲ ခင်မငယ်ဖြစ်နေသည်။

ကြည်နူးရိပ်လေးတွေ ဖြာပြီး ခင်မငယ်ကြည့်ရင် ကရုဏာဖြစ်စေလောက်အောင် စွမ်းသည်။ ဒါပေမဲ့ မဇ္ဇူလေးက ပိုပြီးဆွဲဆောင်မှုရှိတယ်ဟု ခင်မကြီး ခံစားမိသည်။ မျက်လုံးရွဲကြီးထဲမှာ ဘာလျှို့ဝှက်ချက်မှ မပါဘဲ စွဲမက်စရာကောင်းတဲ့ အကြည့်မျိုး။

မျိုးရိုးကြီးမြင့်သူ သူမရဲ့ မိခင်နည်းတူ လည်တံမော့မော့နဲ့ ဆံစပ်မှ
သည် နီစွေးစွေး ခြေဖျားလေးများ သို့တိုင် တင့်တယ်သော ကျက်သရေရှိ
သည်။ ။

လှုပ်ရှားသွားလာဟန်လေးကိုက နွဲ့နှောင်းခန့်ညားသည်။ ။ မြင်သူ မျ
က်တောင်မခတ်စတမ်း တစ်မ့်စိမ့် ငေးကြည့်လောက်သည့်အလှ။

ခင်မကြီး သက်ပြင်းနုနုခိုးချရင်း လက်ကို ကမ်းလင့်ပေးလိုက်တော့
မဇူလေး အနားကိုလျှောက်လာသည်။ ။

"မနေ့ညက ပင်ပန်းလွန်းလို့ အိပ်ပျော်သွားတာ အခုမှ ပဲ နိုးလာ
တော့တယ်၊ ကြီးမေရယ်၊ နေမြင့်နေပြီလားတောင် မသိဘူး"

အသံလေးက ချုံမြဲအေးချမ်းသလို ကြည်လင်သည်။ ။

"မဇူလေးကို ကြီးမေက အိပ်ရေးဝအောင် အိပ်စေချင်တာ နေမြင့်လ
ည်း အရေးမကြီးပါဘူး၊ ကဲ မဇူလေး ဒီအခန်းထဲမှာ ပဲ ကော်ဖီသောက်
လိုက်တော့၊ သစ်သစ်ယူလာပေးလိမ့်မယ်၊ သစ်သစ်ကိုကော မှတ်မိရဲ့
လား"

ကော်ဖီဖန်းကို ကိုင်ရင်းဝင်လာသော မရွှေသစ်အနားကို ငှက်က
လေးပျံသလို မဇူရောက်သွားသည်။ ။ ပြီးတော့ လက်ထဲက ကော်ဖီဖန်း
ကို လက်နှစ်ဖက်နဲ့ အသာပြောင်းယူရင်း

"မှတ်မိတာပေါ့၊ မီးကို သနပ်ခါးလိမ်း၊ ခေါင်းဖြီးပေးရင်း သကြားလုံး
တွေ ကျွေးတာလည်း မှတ်မိတယ်၊ ရွှေဘိုရောက်တော့ သစ်သစ်ရဲ့
သကြားလုံးတွေကို အရမ်းလွမ်းတာပဲ၊ ကိုယ့်ဆံပင်တွေ ကို ကိုယ်ဖြီးသင်
ရမှ သစ်သစ် ဘယ်လောက်စိတ်ရှည်သလဲဆိုတာ သိလာရတယ် သိလား

မရွှေသစ် ကျေနပ်လွန်းလို့ မျက်နှာတစ်ပြင်လုံး အပြုံးတွေဝေနေသည် ။ စားပွဲပေါ်ကို ကော်ဖီဗန်းကို အသာချပြီး ခင်မကြီးအနားမှာ မဇူလေး ပြန်ဝင်ထိုင်၏။

"ဆယ့်နှစ်နှစ်ကြာတာတောင် သမီးလေးက သစ်သစ်ကို မှတ်မိနေတာနော်၊ သမီးလေး ငယ်ငယ်က အရမ်းချစ်ဖို့ ကောင်းတာ၊ အခုကြီးလာတော့လည်း လှလိုက်တာကွယ်"

မရွှေသစ်က သူတို့ နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်ခုံမှာ ဝင်ထိုင်ရင်း ပြောသည် ။ မဇူလေးက နူးနူးညှိညှိ လေးပြီးရင်း ကြီးမေဘက်ကို လှည့်ကာ

"ကြီးမေ ဒီအိမ်က ကောင်းလိုက်တာနော်၊ အခန်းတွေလည်း အများကြီးပဲ၊ အရင်က မီးကို ဘာလို့ အလည်မခေါ်တာလဲဟင်"

"ပြောရမှာ အရှည်ကြီးပဲသမီးရဲ၊ အခု အရေးကြီးတဲ့ စကားတွေပဲ ပြောတော့မယ်၊ ကဲ ကော်ဖီနဲ့ မုန့် တွေ သောက်လိုက်ဦး သမီးလေး"

ခင်မကြီးက မဇူကိုပြောရင်း မရွှေသစ်ကို မျက်ရိပ်ပြသည် ။

"သစ်သစ် လုပ်စရာလေးတွေ လုပ်လိုက်ဦးမယ်၊ ကြီးမေနဲ့ စကားပြောလိုက်ဦးနော်သမီး"

မရွှေသစ် အခန်းထဲက အသာထထွက်သွားသည် ။ မဇူက ကြီးမေကို ပြုံးပြီးလေး မော့ကြည့်ရင်း

"ကြီးမေနဲ့ စကားပြောရမယ်ဆိုရင် ဝမ်းသာလိုက်တာ၊ မီးသိချင်တာတွေ အများကြီးပဲ၊ မီး ညည်းညူတာတော့မဟုတ်ပါဘူး၊ ရွှေဘိုမှာ ပျော်ပေမယ့် တစ်ခါတလေတော့ အထီးကျန်သလို ခံစားရတယ် ကြီးမေရယ်၊ သူများ တွေမှာ မောင်နှမ ဆွေမျိုးသားချင်းတွေနဲ့ မီးမှာ တော့ ကြီးမေတစ်ယောက်တည်းရှိတယ်၊ ဘွားဘွားသဲရှိပေမယ့် သူက ဘုရားဝေယျာဝစ္စ

နဲ့ ပဲ အချိန်ကုန်နေတာ၊ တစ်နေ့နေလို့ စကားဆယ်ခွန်းပြည့် အောင် တောင် မပြောဘူး၊ မီးကျောင်းပိတ်ရက်ဆို ကြီးမေဆီ အရမ်းလာချင်ခဲ့တာ သိလား ကြီးမေ"

"ကြီးမေ နားလည်ပါတယ်ကွယ်၊ ဒါပေမဲ့ မဇ္ဇူလေးကို အိမ်မှာ ခေါ်ပြီး မထားနိုင်တာ ကြီးမေမှာ အကြောင်းရှိလို့ ပါ၊ အခုတော့ အခြေအနေတွေ ပြောင်းလဲသွားပြီမို့ တို့ တူဝရီး အတူနေနိုင်ကြပါပြီ"

"တကယ်နော် ကြီးမေ၊ မီးပျော်လိုက်တာ၊ တစ်ခါတလေကျရင်လေ မီးကြောက်မိတယ်သိလား၊ မီးကို ကြီးမေ ဘယ်တော့မှ မခေါ်တော့ဘဲ ကျဉ်းကျပ်လှတဲ့ ဘဝထဲမှာ တစ်သက်လုံး ပစ်ထားတော့မှာ လားလို့ မီးလေ ကြီးမေဆီ အရမ်းလာချင်ခဲ့တာပါ ကြီးမေရယ်"

"အင်း သမီးလေးက ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ် ချောချောလှလှ မိန်းကလေးပဲ၊ တင်းကျပ်လှတဲ့ စည်းစနစ်တွေ အောက်မှာ ဘောင်ခတ်နေရတာ ဘယ်ပျော်မှာ လဲ ကြီးမေ သိပါတယ်ကွယ်"

"မီးကို ချောတယ်လို့ ကြီးမေ တကယ်ထင်သလားဟင်"

မဇ္ဇူအသံလေးက ပျော့ပျောင်း နူးညံ့သလောက် ဆွဲဆောင်မှုအပြည့် ရှိသည် ဟု ခင်မကြီး မှတ်ချက်ပြုမိသည် ။ အပြစ်ကင်းစင်သော မျက်ဝန်းတွေက သူမ ချီးကျူးစကားတွေ ကြည်နူးနေဟန်အပြည့်။

"ချောတာပေါ့၊ သမီးလေးက အမေနဲ့ တူတာ၊ သမီးအမေကလည်း သိပ်ချောတယ်"

ကြီးမေစကားကြောင့် မဇ္ဇူ ပါးချိုင့်လေးနှစ်ခု ခွက်ဝင်သွားအောင် ကျေနပ်သွားရင်း

"မီး အဖေကရောဟင် ကြီးမေ"

ကြီးမေ မျက်နှာပေါ်က ချက်ချင်းပြောင်းလဲသွားတဲ့ အရိပ်တွေကို မ
မူ့မြင်လိုက်ရသည်။ ။ အပြီးအရယ်တွေ ချက်ချင်းကင်းစင်လို့ မာတင်း ခ
က်ထန်သွားတာက အထင်အရှား။

ဘာကြောင့်များ ကြီးမေမျက်နှာက ခက်ထန်သွားခဲ့ရတာလဲ။
မမူ့မမြင်တွေ့ဖူးသော အမူအရာတွေကို ငေးကြည့်နေမိသည်။ ။ ကြီးမေ
နှုတ်ခမ်းတွေ တင်းတင်းစေ့လို့ မျက်ဝန်းတွေက မှေးစင်းကာ မမူ့ကို
ကြည့်နေပုံက ကြောက်စရာကောင်းလိုက်တာ။

မမူ့ ခန္ဓာကိုယ်ထဲမှာ ချက်ချင်း တိမ်မည်းညိုတွေ အုံ့မှိုင်းသွားသလို
စိုးထိတ်ချောက်ချားသွားမိသည်။ ။

"မင်းအဖေအကြောင်းကို တို့ မပြောချင်ဘူး၊ အခုမပြောသေးဘူး၊ အ
ခုချိန်မှာ ဒီထက်အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စတွေ ပြောစရာရှိတယ်၊ လုပ်စရာရှိတ
ယ်၊ တို့ နဲ့ နေဖို့ မမူ့သကလာတယ်၊ တို့ ကလည်း ကြည်ဖြူ လက်ခံတ
ယ်၊ ဒါပေမဲ့ အစကတည်းက တစ်ခုတော့ ရှင်းရှင်းလင်းလင်း ပြောထား
ရမယ်၊ တို့ စကားကို မင်းနာခံရမယ် မမူ့လေး။"

ရုတ်တရက်ပြောင်းလဲသွားသော လေသံနဲ့ အမူအရာကြောင့် မမူ့မျ
က်နှာဝန်းလေးတွေ ဝိုင်းစက် တိတ်ဆိတ်စွာ ငေးကြည့်နေသည်။ ။

"ကြီးမေစကားကို သမီးနာခံမယ်လို့ ယုံတယ်၊ ကြီးမေခိုင်းသမျှ ဘာ
မှ မေးခွန်းပြန်မထုတ်ဘဲ နားထောင်ရမယ်၊ လုပ်ဆောင်ရမယ်၊ ကြီးမေ
လိုချင်တာ ဒါပဲ မမူ့လေး။"

လေသံတွေက ပျော့ပျောင်းသွားတယ်ဆိုပေမယ့် မာကျောပြတ်သား
နေဆဲမို့ မမူ့ရင်ထဲမှာ ကြောက်ရိပ်လွှမ်းနေဆဲ။ ဒါပေမဲ့ စိတ်ထဲက ဖျော
က်ဖျက်ပစ်ရတယ်။

ကြီးမေဆိုတာ မဇ္ဈရဲ့ တစ်ဦးတည်းသော ဆွေးမျိုးရင်းချာ၊ မေမေရဲ့ အစ်မကြီးလေ။

"ဟုတ်ကဲ့ပါ ကြီးမေ၊ သမီးနာခံပါ့မယ်"

ကြီးမေမျက်နှာမှာ ကျေနပ်စိတ်နှင့် ချက်ချင်းဝင်းပကြည်လင်သွားသည်။ ။

"ကောင်းပြီသမီး၊ အခု ဒီနေ့တို့ တွေ ဘာလုပ်ကြမယ်ဆိုတာ ပြောမယ်၊ ခဏကြာရင် သမီးနဲ့ ကြီးမေ ဈေးသွားကြမယ်၊ သမီးအတွက် အဝတ်အစားတွေ ဝယ်ပေးချင်လို့ ပဲ၊ မဇ္ဈသကဆိုတဲ့ မိန်းမပျိုလေး ရဲ့ အဝတ်အစားတွေက အညွန့်အဖူးတွေချည်းပဲဖြစ်ရမယ်၊ ပုံဆန်း ဒီဇိုင်းဆန်းလေးတွေကို ဈေးကြီး ကြီးပေးချုပ်ခိုင်းမယ်၊ သမီးဝတ်ဆင်လိုက်တာနဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ယုံကြည်မှုရှိပြီး ဆွဲဆောင်မှုအပြည့် ဖြစ်ရမယ်"

"ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ ကြီးမေရယ်၊ မီး အရမ်းဝတ်ကြည့်ချင်လိုက်တာ"

"နေဦး ကြီးမေ ပြောစရာတွေရှိသေးတယ်၊ မင်းရွှေဘိုမှာ ဆယ့်နှစ်နှစ်သွားနေခဲ့တဲ့ ကာလမှာ ကြီးမေနဲ့ သမီး ခဏတစ်ဖြုတ်ပဲ တွေ့ကြရတယ်၊ မင်းရဲ့ ကလေးဘဝနဲ့ မင်းရဲ့ မိသားစုရာဇဝင်ကို ဘယ်လောက်သိ၊ ဘယ်လောက်မှတ်မိတယ်ဆိုတာ ကြီးမေမသိဘူး"

ခင်မကြီး စကားစကိုရပ်ပြီး မဇ္ဈမျက်နှာလေးကို အကဲခတ်သလိုကြည့်သည်။ ။ မဇ္ဈလေးက ငေးငေးရီရီလေး ငေးလို့ နားစွင့်နေသည်။ ။ သည်တော့မှ ခင်မကြီးဆက်ပြောသည်။ ။

"မင်း အဘိုးက ဦးဖေသွင်တဲ့ ၊ ဂုဏ်သရေရှိလူကြီး လူကောင်းတစ်ဦးပဲ၊ တို့ က သူ့ရဲ့ သမီးအကြီးဆုံး ဆိုပါတော့၊ ဒါပေမဲ့ မိဘတွေက မကြ

ည်ဖြူတော့ တို့ မေမေနဲ့ ကွဲခဲ့ကြတယ်။ မိဘတွေသဘောတူတဲ့ မင်းအဘွားကို ဦးဖေသွင် လက်ထပ်ခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ မင်းမေမေ သုံးနှစ် သမီးမှာ ပဲ မိခင်ဖြစ်သူ ဆုံးပါး သွားတယ်။ လူမမယ် မင်းမေမေဟာ မင်း အဘိုးရဲ့ မိသားစုအသိုင်းအဝိုင်းထဲမှာ နေထိုင်ခဲ့ရတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဦးဖေ သွင်ရဲ့ အမေတစ်ယောက်ပဲ မင်းမေမေကို ချစ်ခင်တာလေ။ သူ ဆုံးပါး တော့ ကျန်တဲ့ ဆွေမျိုးတွေက ဂရုမစိုက်ဘူး။ နှိပ်စက်ညှဉ်းပန်းတယ်။ ဒါ ကို အိမ်ပြန်လာတဲ့ မင်းဘိုးဘိုးတွေ့သွားတော့ မင်းမေမေကို တို့ ရှိရာ အ င်းကတော်ကို ခေါ် လာပြီး လာအပ်နံတယ်။ မင်းအဘိုးကို သံယောဇဉ် ကြီးတဲ့ တို့ မေမေက မဆိုင်းမတွလက်ခံခဲ့တယ်။ မင်းအဘိုးက ပိုက်ဆံမ ချမ်းသာပါဘူး။ အသုံးအစွဲ ကလည်း လက်ဖွာတယ်။ ဒါကြောင့် ဘာမှ လောက်ငအောင် မထောက်ပံ့နိုင်တာ အမှန်ပဲ။ တို့ အမေဆုံးတော့ မင်း ကို တို့ တစ်ယောက်တည်း ပြုစုပျိုးထောင်ခဲ့ရတယ်။ ပြီးခဲ့တဲ့ ဆယ့်နှစ်နှစ်အတွင်းမှာ မင်းရဲ့ စားစရိတ် ကျောင်းစရိတ်၊ ကျူရှင်စရိတ် အဝတ်အစားဖိုး အားလုံး တို့ ပဲထောက်ပံ့ခဲ့တာ"

ခင်မကြီးအသံတွေက တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်နှင့် အားလုံးကို အသိပေးပြောပြသွားသလိုပါပဲ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကြီးမေရဲ့ စေတနာနှင့် ကျေးဇူးကို သိနားလည်စွာ မဇူရင်ထဲမှာ အမြဲရှိခဲ့တာမို့

"ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ကြီးမေ"

"တို့ ကျေးဇူးတင် မခံချင်ပါဘူး။ မင်းဘဝ၊ မင်းအခြေအနေကို သိရအောင်သာ ပြောပြတာပါ။ မင်းအမေရဲ့ ဆွေမျိုးသားချင်းတွေကလည်း သူတို့ ဆီက မင်းအမေကို ခေါ်သွားပြီးကတည်းက မစုံစမ်းကြဘူး။ မင်းအဘိုးက အဆက်အသွယ်မလုပ်တော့ မင်းရှိတာကိုတောင် သူတို့ သိကြပုံမရဘူး။ ဒါကြောင့် တို့ ဟာ မင်းရဲ့ တစ်ဦးတည်းသော

ဆွေမျိုးသားချင်း မင်းအဒေါ်၊ မင်းရဲ့ မိသားစုပဲ မဇ္ဇူလေး"

"ဟုတ်ပါတယ် ကြီးမေ"

အလိုက်သင့်ပြောလိုက်ရပေမယ့် မဇ္ဇူစိတ်ထဲမှာ တစ်မျိုးတော့ဖြစ်ရသည် ။ ဘယ်လိုပါလိမ့်။ ကြီးမေ စကားပြောပုံက ရန်လိုသလိုကြီးပါလား။

"ကဲ ဒီလောက်ဆို တို့ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် နားလည်လောက်ပြီ၊ ကြီးမေ သမီးကို ပြောစရာတစ်ခုပဲ ကျန်တော့တယ်၊ ကြီးမေ အိမ်ထောင် ကျဖူးတယ်၊ ကြီးမေ ခင်ပွန်းက အစိုးရရုံးက အရာရှိကြီးတစ်ယောက်ပဲ၊ ခုတော့ သူဆုံးသွားတာ ငါးနှစ်လောက်ရှိပြီ၊ အခု ကြီးမေတို့ သွားမယ့် နေရာရောက်ရင် ခင်မကြီးဆိုတဲ့ နာမည်ကို သမီးလုံးဝမေ့လိုက်တော့၊ ကြီးမေနာမည်က ဒေါ်ခင်သူဇာပဲဖြစ်ရမယ်"

"မီးတို့ က သွားမယ်ဟုတ်လား၊ ဘယ်ကိုသွားကြမှာ လဲဟင်"

"နောက်တော့ ပြောမယ်လေ၊ ဒီခရီးကိုသွားဖို့ ကြီးမေ နှစ်ပေါင်းများစွာကြံစည်လာတာ"

"မီးနဲ့ အတူ သွားဖို့ ကြံစည်လာတာ ဟုတ်လား ကြီးမေ"

"ဟုတ်တယ် မဇ္ဇူလေးနဲ့ အတူသွားဖို့ ကဲ ဒီအကြောင်းတွေ ခဏရပ်ထားဦး၊ အသင့်ဖြစ်မှ ကြီးမေပြောမယ်၊ ဒါပေမဲ့ သမီးတစ်ခုတော့မှတ်ထား၊ မင်းကိစ္စ တို့ ကိစ္စ အဲဒီလျှို့ဝှက်ချက်တွေကို ဘယ်သူနဲ့ မှ မဆွေးနွေးရဘူး၊ တို့ အကြောင်းတွေကို လူတွေ ဘယ်သူမေးမေး မင်း ဘာမှ မပြောရဘူး မဇ္ဇူ"

"လူတွေက မီးဘယ်သူလဲလို့ မေးရင် ဘယ်လိုဖြေရမလဲဟင်၊ မီးရော နာမည်ပြောင်းရဦးမှာ လား"

"မလိုဘူး သမီးနာမည်က မဇ္ဈသကပဲဖြစ်ရမယ်၊ ဒါပေမဲ့ သမီးအဘိုးက ဦးဖေသွင်ဆိုတာ ဘယ်သူမှ မပြောရဘူး၊ ကြီးမေနာမည်က ဒေါ်ခင်သူဇာ ဟုတ်ပြီနော်၊ လူတွေက စူးစမ်းချင်ကြမှာ ပဲ၊ ကြီးမေကလည်း ဒါကိုပဲ မျှော်လင့်ထားတာ"

"ကြီးမေရယ် မီး နားမလည်တော့ဘူး"

"နားလည်ဖို့ အရေးမကြီးဘူး၊ အရေးကြီးဆုံးက မင်း တို့ စကားကို နာခံဖို့ ပဲ မဇ္ဈ၊ မင်းကို ထပ်ပြောချင်တာက တို့ ကိုယ့်ဖို့ ပဲ၊ တို့ အတွက် ဘာလုပ်ရမလဲ တို့ သိသလို မင်းအတွက် အကောင်းဆုံးကိုလည်း တို့ သိတယ်၊ ရှင်းတယ်နော်"

မဇ္ဈ အူလည်လည်လေးနှင့် ခေါင်းညိတ်ပြရသည် ။

"ဒါဖြင့် တို့ ဆွေးနွေးပွဲပြီးပြီ၊ မင်းနဲ့ တို့ ခရီးအတူသွားကြမယ်၊ ဘာအတွက် ခရီးသွားတယ်ဆိုတာကတော့ အခိုက်အတန့်မှာ တို့ ရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက် ပဲ၊ ကဲ ကော်ဖီနဲ့ မုန့်စားလိုက်ဦး သမီး၊ ပြီးရင် ဈေးဝယ်ထွက်ကြမယ်"

မဇ္ဈ ဘာမှ ထပ်မမေးဝံ့ပါ။ မေးချင်တာတွေက အများကြီး။ ဒါပေမဲ့ ကြီးမေကိုကြောက်နေသည် ။ ကြီးမေရဲ့ စကားတွေက အမိန့်သံဆန်ပြီး ပြင်းထန်သည် ။ ဒီစကားတွေပြောနေတုန်းက ကြီးမေမျက်နှာက ကြောက်စရာကောင်းသော အရိပ်တွေ ထင်ရှားနေသည် ။

ပေါင်မုန့်တစ်ချပ်နှင့် ကော်ဖီကိုသောက်ပြီး မဇ္ဈ လက်စသတ်လိုက်သည် ။

"အဝတ်အစားလဲချေတော့ သမီး၊ ခဏနေရင် ဈေးဝယ်ထွက်ကြမယ်"

ခေါင်းကလေးညိတ်ပြပြီး ကော်ဖီဗန်းကို သူက ကြီးမေ့ကထွက်ခဲ့
သည်။ ။

ဧည့်ခန်းတံခါးဝရောက်မှ နောက်ကိုပြန်လှည့်ကြည့်တော့ မဇူကို
ခြေဆုံးခေါင်းဖျား အကဲခတ်နေတဲ့ ကြီးမေ့မျက်ဝန်းတွေနှင့် ရင်ဆိုင်တိုး
သည်။ ။

မဇူ ရှက်စနိုးဟန်ကလေးနဲ့ ပြုံးပြတော့ ကြီးမေ့ ခေါင်းကလေးညိ
တ်ပြီး နူးနူးညံ့ညံ့ပြုံးသည်။ ။

ကြည့်စမ်းပါဦး၊ ပြုံးပြီး ခေါင်းကလေး စောင့်ငဲ့ကြည့်ပုံက ခင်မငယ်
နဲ့ တူလိုက်တာ။ တူလွန်းလို့ ခင်မကြီးနှုတ်က လွှတ်ခနဲ ယောင်အော်မိ
တော့ မလို့။ ။

လိုက်ကာစလေး လွင့်ခါကျန်ရစ်ခဲ့တော့မှ ခင်မကြီး
ပင့်သက်ရှိုက်ရင်း နှုတ်က တိုးတိုးလေး ရေရွတ်မိသည်။ ။

အခန်း(၃)

ချစ်စရာကောင်းတဲ့ ခင်မငယ်ရဲ့ အပြုံးလေးတွေကို မနေ့တစ်နေ့က လိုပဲ ခင်မကြီး မြင်ယောင်နေမိသည်။ ။

သိပ်ချစ်စရာကောင်းတဲ့ ညီမလေး။ သူ့လည်ပင်းကို ယှက်သိုင်းတွယ် ဖက်တတ်တဲ့ လက်နုနုအိအိကလေးတွေကိုလည်း သတိရ မြင်ယောင် လာ မိ၏။

သူတို့ သားအမိဆီကို ဖေဖေခေါ်လာတဲ့ ရှစ်နှစ်သမီးအရွယ် ခင်မငယ်လေးကို အာရုံထဲမှာ အရိပ်ထင်လာသည်။ ။

ဝိန်လိုလို ခန္ဓာကိုယ်ပါးလျှပ်လျှပ်လေးနဲ့ ကြောက်ရွံ့စိုးထိတ်နေတဲ့ ကလေးမလေး။ မျက်ရည်တွေ ရွဲနေတဲ့ မျက်ဝန်းလေးအစုံက တောက်ပ လို့ ။ ပြည့်ပြည့်နီစွေး နှုတ်ခမ်းကလေးတွေက စကားမာမာတစ်ချက်ပြောလိုက်တာနဲ့ တုန်တုန်ယင်ယင်နဲ့ မဲ့သွားဖို့ ဟန်ပြင်နေသည်။ ။

သနားစရာကောင်းပြီး ချစ်စရာကောင်းလှတဲ့ ဒီကောင်မလေးကို ချီပိုးပြီး ဖေဖေရောက်လာတော့ ခင်မကြီး ယာတောထဲက ခြံထဲမှာ ကြက်တွေ ကို အစာကျွေးနေခဲ့ချိန်လေ။

ခြံဝင်းတံခါးမကြီးက လှမ်းဝင်လာတဲ့ ဖေဖေကို ခင်မကြီး ငေးကြည့်အံ့ဩနေတုန်းမှာ ဖေဖေ အနားကိုရောက်နေပြီ၏။

အဲဒီတုန်းက ခင်မကြီးအသက်က တစ်ဆယ့်ရှစ်နှစ်၊ အပျိုဖော်ဝင်စ

အရွယ်၊ ဖေဖေရဲ့ မျက်နှာကို တစ်ကြိမ်မြင်တွေ့ဖို့ ဆိုတာ အိပ်မက်ဆန်လွန်း မှန်း ခင်မကြီးသိနေသည် ။ သူမငယ်စဉ်တုန်းကတော့ ဖေဖေ မကြာခဏ အမေ့ဆီ ရောက်လာတတ်ပေမယ့် နောက်ပိုင်းမှာ အလာကျသွားခဲ့သည် ။

ဖေဖေမှာ နောင်တွယ်စရာ နောက်ထပ်မိသားစုရှိနေပြီဟု အရွယ်လေးရလာတော့ ခင်မကြီးသိလာသည် ။

"သမီးကြီး နေကောင်းလား"

ဖေဖေ ဦးဖေသွင်က ခင်မကြီး ခေါင်းကိုကိုင်ပြီး နှုတ်ဆက်ပြီးပြတော့ ခေါင်းကလေးညိတ်ပြမိသည် ။ ဖေဖေဆိုတာ စိတ်ကသိနေပေမယ့် အနေ စိမ်းတဲ့ ဖေဖေကို ခင်မကြီး ရွံ့တွန့်တွန့် ဖြစ်နေတတ်စမြဲ။

ဖေဖေရဲ့ လည်ပင်းကို ဖက်တွယ်ပြီး မျက်နှာလေး ဝှက်ထားတဲ့ ကောင်မလေးကို ခင်မကြီး မော့ကြည့်မိသည် ။ ကွေးကွေးကောက်ကောက် ဆံပင် နက်နက်ကလေးတွေကိုပဲ မြင်ရသည် ။

"သမီး အမေရော"

"အိမ်ထဲမှာ ပါ"

ခင်မကြီးဖြေတော့ ဖေဖေ တစ်ချက်ပြီးပြီး ပျဉ်ထောင်အိမ်ကလေးထဲကို ဝင်သွားသည် ။ ခင်မကြီး ခြေလှမ်းတွေကလည်း ဖေဖေအနောက်က လိုက်ခဲ့မိသည် ။

အိမ်ရှေ့ခန်းမှာ မေမေ့ကို မတွေ့တာမို့ နောက်ဖေး မီးဖိုခန်းထဲအထိ ဖေဖေ တောက်လျှောက်ဝင်သွားသည် ။ အမေက ညနေစာချက်ပြုတ်နေလို့ ဟင်းနံ့က မွှေးပျံ့နေသည် ။

ခြေသံတွေကြားလို့ ထင်သည် ။ မီးဖိုရှေ့မှာ ထိုင်ပြီး ချက်ပြုတ်နေသ

ည့်အမေ မော့ကြည့်လာ၏။

အမေ့မျက်ဝန်းတွေက အံ့ဩမှ င်သက်မှုရောင်စဉ်တွေ ဖြာလဲ့သွားခဲ့သည် ။ မီးရောင်ဟပ်လို့ ပန်းရောင်စို့နေတဲ့ မျက်နှာနဲ့ ညိုမှောင်မှောင်ဆံပင် တွေက မသေမသပ်ပါဘဲ။

"ကို ကိုသွင်"

ဖျတ်ခနဲ ထရပ်ပြီး ဖေဖေ့ကိုခေါ်လိုက်တဲ့ မေမေ့အသံကတော့ ကလေးငယ်တစ်ဦးရဲ့ အသံလို ရွှင်ရွှင်မြူးမြူးနဲ့ ဝမ်းသာရိပ်ကို မဖုံးဖိနိုင်ခဲ့တာ အထင်အရှား။

"ဟုတ်တယ် မကြည့်၊ အခုမှ ပေါ်လာလို့ အံ့ဩသွားသလားမကြည့်"

"ကိုသွင် မလာတာ လေးနှစ်ကျော်ပြီနော်၊ ကိုသွင်ရောက်လာဦးမယ်လို့ ကျွန်မစိတ်က သိနေပါတယ်၊ ကိုသွင်ရယ်"

"မင်းထင်တာ မှန်တာပေါ့၊ အခု ကိုယ့်သမီးလေးပါ ခေါ်လာတယ်"

ဖေဖေက သူချီပိုးထားတဲ့ ခင်မငယ်ကို ခွေးခြေလေးပေါ် အသာထိုင်စေ၏။ ဒါပေမဲ့ ကလေးငယ်က မဝီမသ ရေရွတ်သံနဲ့ ဖေဖေရင်ခွင်ထဲ အတင်းပြန်တိုးဝင်သည် ။

"ဒါ ကိုယ့်သမီး ခင်မငယ်ပါ အကြည့်"

"အရင်တစ်ခေါက် ရှင်လာတုန်းက သူ့အကြောင်း ပြောပြတာ ကျွန်မမှတ်မိပါတယ် ကိုသွင်၊ ရှင့်ဇနီးမရှိတော့ ကလေးကို ရှင့်မိဘတွေက စောင့်ရှောက်ထားတယ်ဆို"

"ဟုတ်တယ် မကြည့်၊ ဒါပေမဲ့ မေမေတစ်ယောက်ပဲ သူလေးကို ချစ်တာ၊ အခု မေမေဆုံးတော့ အားလုံးက သူ့ကို ဂရုမစိုက်ကြဘူးလေ၊ သူ

တို့ နဲ့ နေရတာကို ကလေးကမပျော်ဘူး၊ ကိုယ်ရောက်သွားမှ ဒါတွေကို သိခဲ့ရတာ၊ သူတို့ က ဘာမှ မပြောကြဘူးလေ၊ ကလေးကို မပြောဝံ့အောင်လည်း ခြောက်လှန့်ကြိမ်းမောင်းထားကြတယ်၊ ကိုယ့်အိမ်ဖော် မိန်းမကြီးကို ချောမော့မေးကြည့်မှ သိရတာ၊ ကလေးကို သူတို့ ပစ်ထားပြီး နှိပ်စက်ကြ တယ်လေ၊ ကိုယ်ဆိုတဲ့ ကောင်ကလည်း ဘာမှ အသုံးမကျတဲ့ အဖေလို့ ပြောကြတယ်တဲ့ "

"ဪ ဖြစ်မှ ဖြစ်ရလေ ကိုသွင်ရယ်"

"ကိုယ်လည်း ဘယ်လောက်ဆိုးတယ်ဆိုတာ ပြခဲ့တယ်၊ သူတို့ ကို စိတ်ကျေနပ်အောင် ပြောပစ်ပြီး တစ်အိမ်လုံးမှာ ရှိသမျှပစ္စည်းတွေကိုပါ ရိုက် ချိုးဖျက်ဆီးပစ်ခဲ့တယ်၊ အခု ကိုယ့်သမီးလေးကို မင်းဆီလာပို့တာမကြည့်၊ ကိုယ် ခရီးထွက်စရာတစ်ခုရှိတယ်၊ ရှမ်းပြည် နယ်ဘက်မှာ ကိုယ့်ရဲ့ မိတ်ဆွေတွေနဲ့ ပန်းချီဆွဲကြမလို့ ၊ ဒီကလေးကို မင်းမွေးမလား မကြည့်"

ဖေဖေ မမေးခင်ကတည်းက မေမေက လက်ခံခေါင်းညိတ်ပြီးသား ဆိုတာ ခင်မကြီးသိနေသည် ။

"ကျွန်မ မွေးမယ်ဆိုတာ ကိုသွင်သိသားနဲ့ "

မေမေရဲ့ မျက်စိ၊ နားတွေနဲ့ ဘဝတစ်ခုလုံးက ဖေဖေအတွက်ပဲဆိုတာ ဖေဖေသိမှာ ပါ။ ဖေဖေရဲ့ အင်အားက တစ်ခန်းလုံးကို ပြည့်လျှမ်းနေတဲ့ အထိ စွမ်းသည် ။ အရပ်မြင့်မြင့်နဲ့ ယောက်ျားပီသ ချောမောခန့်ညားတဲ့ ဖေဖေကို မေမေက အမြဲနားလည်စွာနဲ့ ရှိခဲ့သူပါ။

ပန်းချီကားတွေထဲမှာ အာရုံနှစ်ပြီး အားလုံးကိုမေ့ ဥပေက္ခာပြုထားတတ်တဲ့ ဖေဖေကတော့ မြန်မာပြည်အနှံ့ သွားနေတတ်တဲ့ သူတစ်ယောက်။

ဝါသ နာထဲမှာ စိတ်နှစ်ထားတဲ့ ဖေဖေ စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ် နားချင်ပြီဆိုတာနဲ့ မေမေရှိတဲ့ ဆီကို အရောက်ပြန်လာတတ်သည်။ ဖေဖေရဲ့ မျက်ဝန်းတွေက သံလိုက်ဓာတ်နဲ့ ဆွဲယူနိုင်သလို ဆွဲဆောင်နိုင်စွမ်းရှိသည်။

"မင်းကို ကိုယ်ယုံတယ် မကြည်၊ ဒီမှာ လိုတာသုံးဖို့ ကိုယ်စုမိတဲ့ အခါ ထပ်ပို့ပေးမယ်"

ငွေစက္ကူတစ်ထပ်ကြီးကို ဖေဖေက မေမေလက်ထဲ အပ်နှံသည်။ တော်တော်တော့ များ ပုံရသည်။ နောက်ထပ် ဖေဖေဆီက ထပ်ရောက်လာဖို့ ဆိုတာတော့ မျှော်လင့်စရာမရှိမှန်း ခင်မကြီးသိပါသည်။ ပြီးခဲ့တဲ့ ဆယ်နှစ်ကျော်ကာလအတွင်း မေမေ့ကို ဖေဖေပေးခဲ့သော ပိုက်ဆံဆိုတာ တိရစ္ဆာန်တစ်ကောင်ကိုတောင် အသက်မဆက်နိုင်ပါ။

ဒါပေမဲ့ မေမေကတော့ ဖေဖေဆီက ဘယ်အရာကိုမှ မျှော်လင့်မထားဘဲ မြတ်နိုးချစ်ခြင်းသက်သက်ဆိုတာ ခင်မကြီး နားလည်တတ်ခဲ့ပြီ။

"ကိုသွင် နေဦးမယ်မို့လား၊ ထမင်းလေးတော့ စားသွားပါဦးနော်"

"မစားတော့ပါဘူးကွာ၊ ကိုယ့်မှာ စီစဉ်စရာတွေရှိနေတယ်၊ ခင်မငယ်ကို မွေးစားတဲ့ အတွက် မင်းကိုသိပ်ကျေးဇူးတင်တယ်၊ ကိုယ့်ဘဝမှာ မင်းရယ်၊ သမီးနှစ်ယောက်ရယ်ပဲ ရှိတယ်၊ ဟောဒီ သမီးကြီး ခင်မကြီးနဲ့ ဒီသမီးလေး ခင်မငယ်ပေါ့"

တကယ့်ကို လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ အသံနဲ့ ဖေဖေပြောတော့ မေမေမျက်နှာက ကြည်နူးရိပ်တွေ ယှက်ဖြာလို့။

ဖေဖေက သူ့လည်ပင်းကို ဖက်ထားတဲ့ ကလေးငယ်ရဲ့ လက်ကလေးတွေကို ဖြုတ်ပြီး နဖူးပြင်လေးကို နှိပ်သည်။

ပြီးတော့ နံဘေးမှာ ရပ်နေတဲ့ ခင်မကြီး ပါးတစ်ဖက်ကို ညင်သာစွာ ဆွဲလိမ်သည်။ ။

"တစ်ချိန်ချိန်မှာ ကိုယ်ချစ်တဲ့ မိသားစုလေးနဲ့ အတူနေဖို့ ကိုယ်စဉ်း စားထားတယ် မကြည်"

"အဲဒီနေ့ကို ကျွန်မ မျှော်လင့်နေမှာ ပါ ကိုသွင်ရယ်"

ဖေဖေရင်ခွင်ထဲက ခင်မငယ်လေးကို လှမ်းပွေ့ချီပြီး မေမေပြောသည်။ ။ ဖေဖေက မေမေမျက်နှာကို တစ်ချက်စိုက်ကြည့်ရင်း ပခုံးကိုပုတ်သည်။ ။ ပြီးတော့ နွေးထွေးစွာပြုံးပြသည်။ ။

"ကိုယ်သွားမယ် မကြည်"

အခန်းထဲမှ ဖေဖေ ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွားသည် နှင့် ကလေးမလေးက စူးစူးဝါးဝါး ထအော်ငိုတော့သည်။ ။

"ဖေဖေ ဖေဖေ သမီးကိုခေါ်ပါ အီး ဟီး ဟီး"

"အို မငိုနဲ့ လေ သမီးရဲ့ မေမေတို့ အတူနေမှာ လေ၊ ဟောဒီမှာ သမီး မမကြီးရှိတယ်"

မေမေက ချော့မော့ပေမယ့် ကလေးငယ်က ရုန်းကန်အော်ဟစ်နေသည်။ ။ သနားစရာကောင်းတဲ့ ကလေးငယ်လေးငိုသံက ခင်မကြီးရင်ထဲအထိ စူးရှစွာ တိုးဝင်သွားခဲ့သည်။ ။

ပိန်ပိန်ဖြူဖြူ ကလေးငယ်ကလေးမျက်နှာကို ခင်မကြီး ငေးကြည့်မိ၏။ ဒါ ဖေဖေရဲ့ သမီးလေး။ သူမရဲ့ ညီမလေး။ ခင်မကြီးရဲ့ ညီမလေး ခင်မငယ်တဲ့။ ။

"ညီမလေး လာလာ မမကြီးဆီလာနော်"

မေမေရင်ခွင်ထဲက ကလေးငယ်ကို ခင်မကြီး ပွေ့ချီယူလိုက်သည် ။
မေမေက အိမ်ပြတင်းတံခါးဝပြေးပြီး အပြင်ကို လှမ်းမျှော်ကြည့်၏။

ခင်မကြီးလည်း မေမေနောက်ကရပ်ကာ ဖေဖေကိုလှမ်းကြည့်လိုက်
မိသည် ။ ခြံဝင်းတံခါးအပြင်ကို ရောက်နေပြီဖြစ်တဲ့ ဖေဖေကတော့ တစ်
ချက် ပြန်လှည့်မကြည့်ဘဲ ခြေလှမ်းကျဲကြီးတွေ လျှောက်သွားနေဆဲ။

ဒါ ဖေဖေကို သူမတို့ နောက်ဆုံးမြင်တွေ့ခဲ့ကြခြင်းဆိုတာ အဲဒီတုန်း
က လုံးဝမသိခဲ့ကြတာ အမှန်။

"ဖေ ဖေဖေ သမီးကို မထားခဲ့ပါနဲ့ ၊ အဟင့် ဟင့် ဟင့်"

ရင်ခွင်ထဲကနေ မျက်ရည်စတွေနဲ့ ရှိုက်ငိုနေဆဲ ခင်မငယ်ကို တင်းတ
င်းဖက်ထားရင်း ခင်မကြီး ချော့မော့လိုက်မိသည် ။

"မငိုပါနဲ့ ညီမလေးရယ်နော်၊ ညီမလေးကို ခင်မကြီး စောင့်ရှောက်မှာ
ပါ၊ ဂရုစိုက်မှာ ပေါ့နော်"

ပြောခဲ့တုန်းက ရင်ထဲက စာနာစိတ်ကလေးနဲ့ လွယ်ကူစွာပဲ ပြောခဲ့မိ
တာပါ။

တကယ်တမ်းကျတော့ ခင်မငယ်အတွက် တာဝန်တွေက များ ပြား
လှသည် ။

ရမ်းပြည်နယ်ဘက်မှာ ကားအက်စီးဒင့်ဖြစ်ကာ ဖေဖေတိမ်းပါးသွား
သည့်သတင်းက မေမေနှင့် ခင်မကြီးကို မျက်ရည်မဆည်နိုင်ခဲ့။ ဘာမှ မ
သိရှာသော ညီမလေးကို ဒီအကြောင်းကို မပြောရက်ခဲ့ကြ။

သနားစရာ ညီမလေးအတွက် ခင်မကြီး တာဝန်မှန်သမျှ ရယူခဲ့မိသ
ည် ။

အစာမစားတဲ့ ခင်မငယ်ကို မစားစားချင်အောင် ချော့မော့ကျွေးရသည် ။ အမှောင်ကိုကြောက်တတ်တဲ့ ညီမလေး။ နွားတွေကြောက်လို့ ထွက်ပြေး တတ်တဲ့ ညီမလေး။ ရွာထဲက ကလေးတွေဝိုင်းစုရင် အော်ငိုတတ်တဲ့ ညီမလေး။

ညီမလေးရှေ့မှာ မားမားရပ်ကာ ခင်မကြီးရင်ဆိုင်ခဲ့သည် ။ မေမေတိမ်းပါးတော့ တာဝန်အားလုံးသည် ခင်မကြီးခေါင်းပေါ်မှာ

ညီမလေးအတွက် ကျောင်းစရိတ်၊ စာအုပ်ဖိုး၊ အဝတ်ဖိုး၊ မုန့်ဖိုး၊ ဆရာဝန်ခ၊ ဆေးဖိုးဝါးခ အားလုံးကို တာဝန်ယူပြီး အချစ်ပုံခဲ့ရသော အတိတ် သည် ။

"ကြီးမေ"

မဇူလေးခေါ်သံကြောင့် မျောလွင့်သွားသော စိတ်တို့ ပြန်စုစည်းမိ၏ ။ သူမရှေ့မှာ ရပ်နေသော မဇူအသွင်က လှပလွန်းသော နတ်သမီးလေးတစ်ပါး ကြွဆင်းလာသလိုရှိသည် ။

"မီး ရေချိုးပြင်ဆင်ပြီးပြီ ကြီးမေ၊ ဈေးသွားကြမယ်ဆို"

"အေး အေး သမီး အခန်းထဲက ခဏစောင့်ဦး၊ ခဏနေရင် ကြီးမေ သစ်သစ်နဲ့ ခေါ်ခိုင်းလိုက်မယ်"

"ဟုတ် ကြီးမေ"

လက်ရာမြောက် ပန်းပုရုပ်ကလေး သက်ဝင်လှမ်းသွားသလို မဇူလေး လှည့်ထွက်သွားခဲ့သည် ။ အချိုးအစား ပြေပြစ်လှပမှုတွေက ညီမလေး ခင်မငယ် အလှသွေးကြွယ်စဉ်က အတိုင်းပါပဲလား။

လပြည့်ဝန်းပလာဇာကိုရောက်သည် ။ ယုနေပလာဇာကိုလည်း လျှောက်မွှေသည် ။

အင်္ကျီ၊ စကတ်၊ စတိုင်ပန်၊ ညအိပ်ဝတ်စုံ၊ ကုတ်အင်္ကျီ၊ မဇူလေးခန္ဓာ
ကိုယ်မှာ ဆင်ယင်လိုက်သမျှ ရင်သပ်ရှုမောလောက်သည်။ ။

"ဟို အိုင်တိုကင် (Itokin) ဘလောက်ခံ ခိုပြာရောင်လေးပြပါဦး"

ကြီးမေက စိတ်တိုင်းကျ ရွေးချယ်သည်။ ။

ဂျီကျူ (GQ)၊ Levis' (လီဗိုက်ခ်)၊ Guess (ဂတ်စ်)၊ Elle (အဲလ်) အမျိုးအ
စား စုံလင်သည်။ တန်ဖိုးဘယ်လောက်ကြီးကြီး ကြီးမေ လက်မတွန့် ငွေ
ထုတ်ရှင်းသည်။ ။

"ဟော ဟို ဘော်ဆီနီ (bossini) ဆွယ်တာလေးတော့ သမီးအတွက်
လိုလိမ့်မယ်"

"ကြီးမေရယ် အားလုံး ဒီအရောင်တွေချည်းပဲလား"

"ဟုတ်တယ် မင်းဝတ်သမျှ အဝတ်အစားတွေအားလုံး ခိုပြာရောင်ချ
ည်းပဲဖြစ်ရမယ်၊ အပြာရောင်လေးနှောတယ်ဆိုရင် မီးခိုးရောင်ပေါ့"

ကြီးမေက ယတိပြတ်အမိန့်ပေးသည်။ ။ အရောင်အားလုံး ခိုပြာရောင်
နှင့် မီးခိုးရောင်ကလွဲလို့ ဘာအရောင်မှ မဇူကို ရွေးချယ်ခွင့်မပြုခဲ့ပါ။ ။

ကြိုက်တဲ့ ဝတ်စုံ၊ ကြိုက်တဲ့ ဒီဇိုင်းယူ ခိုပြာရောင်ပဲဖြစ်ရမယ်တဲ့။ ။ မ
ဇူ ငိုမဲ့မဲ့လေးတောင်ဖြစ်ရ၏။ သစ်သစ်ကလည်း ဘာတစ်ခုမှ ဝင်မစွက်
ဖက်ရဲဘဲ နှုတ်ဆိတ်လို့ နေရှာသည်။ ။

အဝတ်အစားတွေပြည့်စုံတော့ ဖိနပ်နှင့် လက်ကိုင်အိတ်တွေဘက်လှ
ည့်သည်။ ။

Skechers (စကက်ချာ) ခြေညှပ်ဖိနပ်လည်း ခိုပြာရောင်၊ Heatwave
ဟိ(တ်)ဝေ(ပ်) လေဒီရှူးဖိနပ်ကလည်း ခိုပြာရောင်၊ Gucci (ဂူချီ) ဒေါက်

ဖိနပ်ကလည်း ဒီအရောင်ပဲဖြစ်သည်။ ။

ကြီးမေရဲ့ စိတ်ကူးတွေကို မဇ္ဈနားမလည်နိုင်ပါ။ ခွန်းတုံ့ပြန်ခွင့်မရှိတော့လည်း မျက်နှာလေးညှိလို့ နှုတ်ဆိတ်နေလိုက်ရသည်။ ။

ကြီးမေရဲ့ စေတနာကိုတော့ မဇ္ဈ မျက်လုံးလေးဝိုင်းစက်အောင် အံ့သြခဲ့ရတာတော့ အမှန်။

နာရီဆိုရင်လည်း Rolex (ရိုးလ်က်(ခ်))၊ ရေမွှေး၊ မိတ်ကပ်ကအစ လိုလေသေးမရှိ ဂရုစိုက်ဝယ်သည်။ ။ Revlon (ရက်(ဗ်)လွန်)၊ Lacoste(လာကို(ခ်)တီ) တန်ဖိုးကြီးကြီးတွေချည်းပါပဲ။

ဈေးဝယ်ပြီးတော့ ပြန်တော့ မဇ္ဈနှင့် သစ်သစ်တို့ ချွေးကလေးစို့ကာ ဟိုက်နေကြပြီ။

ကြီးမေမှာ တော့ မောပုံတောင်မရဘဲ ကြည်ကြည်နူးနူးလေးပြီးနေသည်။ ။ ကြီးမေရဲ့ အပြုံးတွေနောက်မှာ ဘယ်လိုလျှို့ဝှက်ချက်တွေ ရှိနေသည်လဲ။ မဇ္ဈသိချင်လိုက်တာ။
